

Antoni Figuera

Quan l'incombustible Jaume Vidal em va proposar escriure unes línies per commemorar el setè aniversari de *Temps Moderns*, que formaran part d'un número especial dedicat al 7 (a les pel·lícules que en el títol tenen qualche al·lusió a l'esmentat guarisme), la veritat és que m'ho vaig plantejar frívolament com un joc, com un exercici lúdic per complet intranscendent. Després —ja se sap que els camins de la imaginació o del subconscient són per fortuna inescrutables— em varen venir a la memòria els esforços duits a terme en el passat per certs alquimistes medievals (l'*opus nigrum* d'una època que es debatia entre la recerca del "sant Graal" i la de la "pedra filosofal") o més antigament pels pitagòrics, que

dos, tres—, barrejant-se en la meua ment amb els noms de John Ford —*Dos cabalgan juntos*—, Stanley Donen —*Dos en la carretera*—, François Truffaut —*Las dos inglesas y el amor*—, Vincente Minnelli —*Dos semanas en otra ciudad*—, o bé amb George Sidney —*Los tres mosqueteros*— o Preston Sturges —*Las tres noches de Eva*—... Però en aquest cas l'aposta era al 7 com a cavall guanyador, cosa que ens du a desplegar novament la baralla a la recerca dels asos, comodins o figures mitjanament guanyadores: des dels *Siete samurais* d'Akira Kurosawa (aquell prodigiós "cant errant" al nomadisme d'uns mercenaris que troben en la mort posada al servei d'una causa noble —o perduda— un sentit digne a la seva existència; cosa que durà John Sturges a plagiar-los en clau de western en la seva gens menyspreable *Los siete magnificos*: "Vostès són com el vent que bufa

Keaton, titulat *Siete ocasiones* (misoginia entesa no com a rebuig o menyspreu a la dona, sinó com a eficaç antídoto d'autodefensa i supervivència masculina davant dels seus ardis i sotjaments). O bé, botant d'una voreira a l'altra, aturar-nos en aquell magnífic "thriller" de l'època de la guerra freda que va ser *Siete días de enero*, de l'irregular encara que no suficientment valorat John Frankheimer.

I ja per acabar —tots els jocs tenen un final— facem una petita concessió a la nostra postmodernitat i recordem l'assassí en sèrie d'intel·ligència sobrenatural (Kevin Spacey) més escarufadorament carismàtic que el cine ha donat —amb permís del més refinat i culte Hannibal Lecter d'*El silencio de los corderos*—, capaç de convertir els seus crims en una obra d'art, com és el cas de la controvertida *Seven*

Los siete Samurais

atribuïen als números propietats màgiques o bé hi veïen un símbol de l'ordre i l'harmonia còsmica que regeix l'univers.

Així que vaig pensar que, per a un mitòman com jo, els números són igualment inseparables de determinades afeccions cinematogràfiques. I en aquest sentit el número 7 no és el menys privilegiat de tots.

Sense voler ser exhaustiu i només com a exemple (no oblidem que es tracta d'un simple joc), si el número que s'havia de ressenyar hagués estat l'1, el 2 o el 3 immediatament hauria sortit a camí Billy Wilder —*Un,*

sobre la terra i després es perd rere la línia de l'horitzó", dirà més o manco d'ells un dels personatges de la pel·lícula) fins a les *Siete mujeres* de John Ford, darrera mirada i bellíssim testament filmic d'un dels més grans creadors de la història del cine. Però no ens posem massa transcendents —no oblidem que és un joc— i passem ara a aquella deliciosa (fins i tot quan frega constantment la cursileria) versió musical del rapte de les sàbines que va ser *Siete novias para siete hermanos*, en què la vitalitat, l'humor i la *joie de vivre* de Donen acabaven per imposar-se per damunt dels reflets difícilment suportables de Jane Powell. Per seguir recalant en aquell monument insuperable a la misoginia i una de les obres mestres de Buster

de David Fincher.

I ja ficats de ple en els entrevins d'aquest joc postmodern, permeteu-me una darrera i inofensiva macabra broma: quina pena que el malaurat Mario Bava no es carregàs una setena femella a *Seis mujeres para el asesino*, aquell film de malson, onírica irrealitat i indescriptible atmosfera que en el seu moment va crearescola. D'aquesta manera hauria pogut quedar inclòs dins d'aquesta nòmina de títols de pel·lícules que tenen el 7 —com si es tractàs del signe del Zorro— com a signe d'identitat. En qualsevol cas, no ho dubtin, i des de Buster Keaton a *Seven* segueixin donant voltes a la ruleta i no deixin d'apostar al número 7. ■